

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ξέρος πρὸς Κουμουνδοῦρον.

Σεβαστέ μοι Κουμουνδοῦρε, ἡ δουλειά μας πῆρε δρόμο καὶ ποὺ ἔρισκεται ὡς τώρα θὰ σοῦ εἴπω ἐν συντόμῳ. Ἐκατόρθωσα νὰ ἔμβω στοῦ Σουλτάνου τὸ χαρέμι . . . τὸ θυμοῦμα, καὶ ἀκόμη τὸ κορμί μου δὲ τρέμει. Εἰδα γύρω μου κουρτίνας καὶ ὀλόχρυσος κρεβῆττικ, εἰδα πρόσωπα σὰν κρίνους, γκλανά καὶ μαρύρω ματιών, στήθεια μάρμαρο, ποδάρια, μπράτσοις κάτασπρο σάν χιόνι, νὰ προβάλλουν λίγο λίγο ἀπὸ κάτασπρο σεντόνι. Εδῶ πέρα μιὰ Σουλτάνα σταυροπόδι στὸ μηντέρι, παραπέρα μίν ἀλλη μὲ μαρκοῦσι εἰς τὸ χέρι, παρκατώ δύο ἄλλαις, ποὺ τῆς Ἀφροδίτης μοιάζουν, γαργαλίζουνται μονάχαις καὶ γελοῦνται φωνάζουν. Νά ! καὶ μιὰ τῆς Κιρκούκις ἀφρισμένη Ὁδαλίσκη ! τοῦ διαβόλου τὸν Σουλτάνο ποὺ πηγαίνει καὶ τῆςβρίσκει! Ἀπ' τὰ ῥόδινά της χείλια πέφτουν ζέχαρες καὶ μέλια, καὶ πετᾶ ἐδῶ κι' ἔκειθε δλη χάρις, δλη γέλοια. "Ω ! μικάριος τῷντι, εἶπα τότε μοναχός μου, δποιος χάριται τὰ κάλλη, δπου βλέπω τώρας μπρός μου. Καὶ ἐγὼ καὶ σεῖς ἀκόμη μ' δλη τὴν Πρωθυπουργείκ απὸ τόσαις ὀμορφάδες νὰ μὴν ἔχουμε καμμία! "Ω ! μὰ τοῦτο, σεβαστέ μου Κουμουνδοῦρε, εἶναι φρίκη... Τί τὴν θέλουμε τὴ δόξα, τί τὴν θέλουμε τὴ νίκη, τὰ κανόνια, τὰ τουφέκια καὶ τὸ τόσον ταραβέρι, ἀφοῦ μιὰ Ὁδαλίσκη δὲν ἔβάλλαμε στὸ χερί; "Ω ! δὲ, ἦμην στὸ χχρέμι αἰωνίως νύκτα μέρεκ, νὰ πηδῶ εἰς τὰ κρεβῆττικ στὸ ταβάνι, στὸν ἀέρη, νὰ φιλῶ τὴ μιὰ στὸ στόμα, εἰς τὸ μάγουλο τὴν ἀλληνὰ μυρίζω λαμπούν, στήθεια, μαλλιά, πόδια, ράχηις, μπράτσοις καὶ νὰ πίνω τὰ σερμπέτια καὶ νὰ τρώγω τὴ μπουγάτσα, καὶ φασκέλωνας καὶ τὸ ζήτημα κι' ἔμένα καὶ ἔσσες . . . μὲ συγχωρεῖτε γιατί τάχω σὰν χρέμα! Μὰ καὶ σεῖς ἐδῶ ἀν εἴσθε, θὰ ἐλέγχατε τὰ ἵδη; κι' ἀν ἔβλεψατε γιατί λίγο μιᾶς χκνούμισσας τὰ φρύδια, θὰ ἀφίνατε τὸ κρέτος εἰς τὸ διάβολο νὰ πάγη, καὶ θὰ ἥρχεσθε εύνοῦσχος νὰ γινῆτε στὸ σεράρ;. Ως ἐδῶ θὰ μείνω τώρα γιατί εἴμαι σαστισμένος ἀπ' ἔκεινο δπου εἰδα . . . δ δικός σας—**ΣΙΓΜΑ ΞΕΝΟΣ**

Κουμουνδοῦρος πρὸς Ξέρον

Ἄγαπητέ μου Στέφανε τὸ γράμμα σου ἔκεινο ὥρα πολλὴ μὲ ἔκαμε ἀναίσθητος νὰ μείνω. Μὲ δλα τὰ γεράμιτα σὰν ἀρχισκ νὰ νοιώθω γιὰ τὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ πολὺ μεγάλο πόθο· κι' ἀν ἀγαπᾶς, ἀγαπητέ, νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, τὸ ζήτημα πρὸς τὸ παρδόν παράμερα ν' ἀφήσῃς, καὶ κάμε δ, τι εἴμπορες μήπως κι' ἐδῶ μα; φέρης καμμία καλὴ χανούμισσα ἀπὸ κύτας ποὺ ζεύρεις, καὶ πέρχεται τὰ ἔξοδα εἰς τὸ λογχαρισμό μου . . . Εν βίᾳ σὲ ἀσπάζομαι γλυκὰ σὰν ἀδελφό μου.

Ξέρος πρὸς Κουμουνδοῦρον

Πκνενδοξότατε Βισμάρκ, μ' αὐτὰς τὰ σχέδιά μου

ἔξωδεψια διατυχής τὰ μαλλοκέφαλά μου.

'Εννέα λίραις ἀπ' ἐδῶ, δκτὼ ἀπὸ καὶ πέρα . . . , Γεὰ μία τοῦ Κηζλάρχα τοῦ πρώτου ταμπακέρα σκράντα λίραις μετρηταῖς . . . γιὰ κάτι ἀμαζάδες, γι' ἀνθόνερχ, μυρωδικά, σκπούνικ καὶ πομάδες, δὲν ξέρω πόσα πήγανε . . . γιὰ κάμποσα σκαρπίνικ ποὺ πήρος σ' τῆς Χκνούμισσας, καθὼς καὶ γιὰ μποτίνικ, ποὺ ἔνδις Τούρκου λοχαγοῦ ξυππόλιτού ἐπῆρχ διακόσια φράγκα καὶ μισό . . . ἀκόμη γιὰ τὴν μπύρα, γιὰ τῆς σαμπάνιας, τὰ Βορδώ, τὰ ζεύκια, τὰ τσουμποῦσα, γιὰ ἔνα γράκ, ποκάμισα κι' ἀλλα δικά μου λοῦσα, ἀς βάλλουμε τούλαχιστον πέντε χιλιάδες γρόση, καὶ ποὺ μυαλό νὰ θυμηθῶ καὶ χίλια χλλα τέσσα; 'Ορκίζομαι στὰς Πλαταίας καὶ εἰς τὸν Μαραθώνα, πῶς πέντε λίραις μοδρυγαν γιὰ τὰ ἀμάξικ μόνα. 'Εδῶ νὰ κάμω δὲν μπορῶ οὔτ' ἔνα βῆμα μόνο, χωρὶς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν Λόρδος νὰ πληρώνω. "Οθεν θερμῶς παρακαλῶ τὴν Ἑξοχότητά σας νὰ μοῦ ἔμβάσῃ χρήματα, η̄ ζένα η̄ δικά σας, καὶ θὰ τῆς μενα πάντοτε καθυποχρεωμένος οποτελής, Κισλάρχας καὶ δοῦλος,

ΣΙΓΜΑ ΞΕΝΟΣ

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)
SOURIS

Σουλτάνη Πατισάχ Χαμήτ
Σαρά Κιοπέκογλου Κιοπέκη Ιστεφάρ Ξέρο

Βρὲς ἀχροτινὶ σικέμ, ἐτεψίζ, νὲ σικκὰ ἵτι μποῦ, ἵτογλου ἵτ; Σὲν Σταμπούλ αλούρ μ' ἵτουν μπεντέν δυπεσπίνιλικην γκικούρ; Βατήγ, ἀνκνοῦσην ἀμινὰ κογκάμη, νὲ μπόκ πίρ μιλέτ τούρ μπού; Μποῦ ἵτι Μουσκώρ γιαπαμάζ ἵτι, Κελεσάνατίουν μπενοῦση κονογάζ, χιντσίρ; νίτουν βέρμετουν μπανὰ σεκίγ γιούζ πίν λίρη; Σενούν σκκαλινὰ σιτζατζέζ ἵτουμ, Δημητρίου ντα, Γρηγορίου ντα· ἥτοι

"Ο Σουλτάρος Χαμήτ
πρὸς τὸν Σκύλορ Στέφαρον Ξέρον

Βρὲς ἀχρεῖς καὶ ἀδιέντροπε τί ἀστειότης ἡταν αὐτὴ γουρογόπουλε καὶ γουροῦνι; Σὺ μωρὲ θὰ ἔκυρίευες τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ 15 χιλιάδες γκικούριδας ναύτας; Βατήγ κρίμκ! Τί ἀποχωρηματικὸν ἔθνος εἶναι μωρὲ αὐτός; Αὐτὸς τὸ πράγμα δὲν τὸ ἐτόλμηταν μήτε οἱ Ρῶσσοι. Γιατὶ δὲν ἥρχεσο εἰς τὸ κονάκι μου, χιντζίρ; γιατὶ δὲν μ' ἔδιδες τὰς 800 χιλιάδες λίρες; θὰ σοῦ ἔδειχνα κι' ἔσένα καὶ τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ Γρηγορίου